

Daar is de lente.... in onze tuin...en in ons hartje...

Alsof het nooit -15° geweest is ontwaakt onze tuin uit zijn diepe winterslaap. De stengels van de frambozen leken morsdood, maar nu hangt er al een veelbelovende groene waas van zich ontknoppende blaadjes rond. De forsythia pronkt reeds helemaal in het geel. De daslookblaadjes komen moedig bovenpiepen uit de dikke kluiten compost die ik 2 weken geleden nog rond voerde. Maar vooral rond de stam van de berkenboom zijn ze al rijp om in een eerste lenteslaatje geproefd te worden.

Maar die 14daagse keiharde vriesperiode heeft toch slachtoffers gemaakt. Mijn aangeplante azalea's waren nog niet diep genoeg geworteld om te overleven. Ik had ze vergeten toe te dekken.

Het liefst van al wandel ik in dit vroege zachte lenteweer rond in onze tuin om met mijn ogen en letterlijk alle andere voelhorens aan te voelen wat elk plantje nodig heeft. Ok, ik volg ook wel de tips van de tuinboekjes maar eigenlijk vertelt elk plantje je rechtstreeks of het gelukkig is of niet. En zo leer je ook je tuin pas echt kennen. 3 jaar geleden liep ik nog als een vreemde in onze eigen tuin. Nu heb ik warempel nieuwe ogen en voelhorens gekregen.

Mensen die in de stad wonen kunnen ook af en toe eens een volkstuintje opzoeken. Er komen er meer en meer en elke volkstuinder zal u fier zijn/haar werk tonen en later de vruchten er van delen met jou.

Ik heb zelfs vernomen dat er nu volkstuin projecten opgestart zijn om jongeren die het lastig hebben in de samenleving in contact te brengen met de natuur en zijn jaarlijkse kringloop. Heling van de bovenste plank als je het mij vraagt.

Onlangs daarover nog gebabbeld met een fervente computerliefhebber. Apple creëert de handigste en snelste producten, die vooral jongeren cool vinden.

Maar als je de natuur elke lente opnieuw al zijn schoonheid en vruchtbaarheid naar boven ziet duwen, letterlijk uit het niets of in elk geval uit dorre winterse kaalheid, tja, dat is pas echt creëren vind ik.

De natuur biedt ons grotendeels ook structuur en betrouwbaarheid, elk jaar opnieuw, als in een oneindig durende cirkel van het leven. Hij heeft geen behoefte aan innovatie, economische groei, hoeft geen kick van het moment, wordt het nooit beu of vindt het nooit te saai om zijn winterbed uit te komen. Nee, als de mens het niet al teveel verbrodt, dan kan ie eeuwig doorgaan met ons elke lente opnieuw tot in onze diepste vezels te verbazen. Magnifiek. Die heropstanding uit de winterse dood is met niets van wat de mens zelf creëert te vergelijken. Ik voel me graag deel van deze natuur.

Het doet me dan ook veel deugd dat meer en meer jongeren onze prachtplaneet willen redden van de hebzuchtige uitwassen van het neo-liberalisme dat ons met zijn economische groei dictaten en "je-bent-wat-je-

hebt"-mentaliteit in de onvermijdelijke afgrond dreigt te storten.
Er is leven na de (winterse) dood....